

"ותלמודו בידו", ר' דוד טל על רקע ביתו ביישוב תמרת

ראש מדור מזלטי

מפיץ יהדות בייש

שלושה חיילים ביחידה סודית הרכיבו במהירות את המטוס הקטן על כן השיגור, והכינו אותו למשימה מבצעית קרובה. לא הרחק משם, בחדר הבקרה שבבסיס סודי במרכז הארץ, ישב רב סרן דוד טל, ונערך אף הוא לשיגורו של המזל"ט המצוייד בפיתוחים ובטכנולוגיות חדישות מהדור המתקדם ביותר. כראש מדור מזל"טים בצה"ל, הוא היה אחראי על השיגור, משימת הצילום, והכנת חומר מודיעיני מסווג מהמעלה הראשונה.

כשהגיעה השעה היעודה, נתן דוד את הפקודה, והמזל"ט זינק במהירות מכון השיגור ויצא למשימת ביון כשהוא מנווט בידיו האמונות של טל.

באותה שעה מיוחדת, הוא עצמו טרם הכיר כי גם חייו מנווטים על ידי כוח עליון, שיביא אותו בהמשך חייו אל מקומו ויעודו בחיים – הפצת יהדות ובשורת הגאולה ביישובו תמרת כנגד כל הסיכויים...

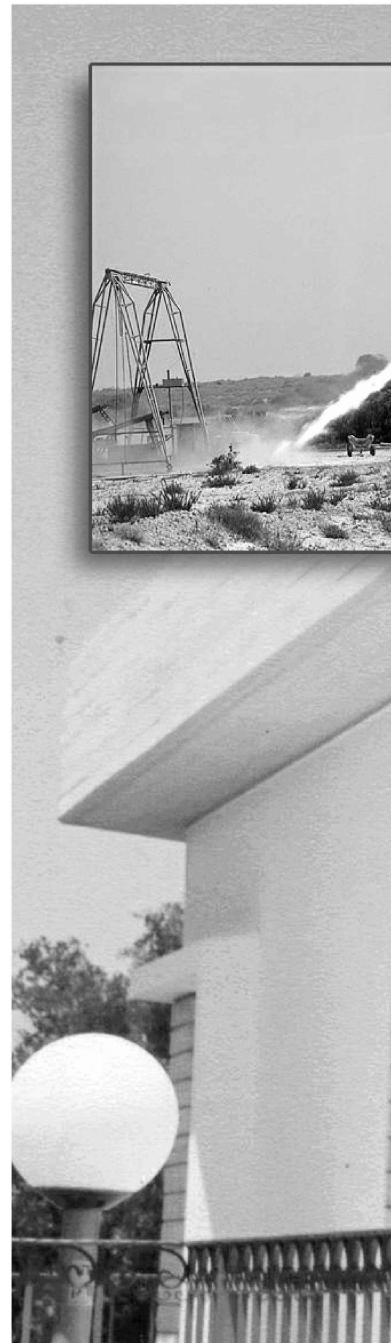
ר' דוד טל נולד בסוף מלחמת העולם השנייה באודסה שבאוקראינה. בתום המלחמה חזר עם אביו, אהרן דיפטל, שהיה אזרח פולני, לפולניה ומשם הגיעו לאיטליה, שם עלו בני המשפחה על אוניית מעפילים שהפליגה לכיוון ארץ ישראל. באותם ימים הבריטים עדיין שלטו בארץ, ואוניית המפעילים הבלתי-ליגאלית נלכדה על ידי משמר החופים הבריטי. נוסעי האוניה, ודוד התינוק בתוכם, נשלחו למחנה המעצר בקפריסין שם נאלצו לשהות תשעה חודשים עד שהותר להם להיכנס לארץ ישראל.

משפחת דיפטל התיישבה בקיבוץ יתל יצחקי ולאחר חמש שנים העתיקה את מקום מגוריה לפרדס חנה, שם עסק האב, כמדריך חקלאות בבית הספר החקלאי במקום. בהמשך, קודם בתפקידו והיה למנהל המשק ואחראי על תחום החקלאות בבית הספר שהיה הגדול מסוגו באותה תקופה.

כבן למשפחה חקלאית, נשלח דוד לבית הספר המקצועי 'עמלי' בחדרה, שם למד במשך שנתיים במגמת אגרומכניקה (מכונות חקלאיות).

אהרן דיפטל, אביו של דוד, גדל במשפחה דתית, אולם בגיל צעיר עזב את שמירת המצוות. "בילדותו הוא למד גמרא והיה מקפיד על תפילות, אבל לא הרבה מעבר לזה. שאר המצוות נעשו בצורה מינימלית", אומר הבן דוד. "אני גדלתי באווירה כזו, היתה בי זיקה לדת אבל לא ממש הייתי מחובר אליה. באופן כללי היתה לי אמונה בבורא עולם,

עשרות מליוני דולרים הופקדו בידיו של רב סרן דוד טל, כאשר ריכז את צוות הפיתוח של דור המזל"טים החדש של ישראל • סיפור חייו המרתק של החסיד ר' דוד טל החל במחנה המעצר בקפריסין, ממשיך בתפקידו החשאי בחיל האוויר כראש מדור מזל"טים ועד לחזרתו בתשובה ופעילותו המבורכת בישוב תמרת שלב אחר שלב הוא מתאר ומספר על רגעים חשובים בחייו ועל חזרתו בתשובה יחד עם רעייתו והפצת מעיינות החסידות בתמרת • ראיון אישי מיוחד

ש"ס בצצה"ל

וב

מאת: שניאור זלמן ברגר

תמונות: ישראל ברדוגו

שהוטלו עליו, והדוגמא האישית אותה נתן לפיקודיו, הצעידו אותו לקידום לתפקידים בכירים יותר. הוא שימש כמדריך בבית הספר הטכני של חיל האוויר, ובהמשך אף התמנה למדריך ראשי במגמת מכשירי מטוסים ואלקטרו-אופטיקה.

בתפקידים אלו שימש בשתי מלחמות ואף השתתף בסיוע למבצעים רבים שנעשו באותם ימים.

"בימי טרום מלחמת ששת הימים, שימשתי כטכנאי בטייסת במחנה חיל האוויר ברמת דוד שבצפון הארץ. אני זוכר כשהמלחמה עמדה בפתח, הוצבנו בשדה התעופה בן גוריון, שם עשינו את ימי המלחמה. בעיצומם של ימי המלחמה, המטירו הירדנים אש לעבר שדה התעופה מכיוון השטחים ביהודה ושומרון".

(ר' דוד הוא איש שיח רגוע ושלון, אבל כשהוא נזכר באותם מאורעות, הוא מתקומם בלהט: "מדוע אנשים מעלים בדעתם למסור חייו את שטחי ישי"ע לפלשתינים, הרי ברגע שהם יהיו מדינה עצמאית הם יוכלו להפגין תותחים וטנקים עמם הם יוכלו להפגין בדיקנות את המטוסים הממריאים משדה התעופה הלאומי שלנו, זאת מלבד ערים נוספות מרובות אוכלוסין?!")

כמו לרבים וטובים, לאחר מלחמת ששת הימים, נשבה רוח של התעוררות גם בלבו של דוד, אבל הוא לא הצליח לממש אותה. "באותם ימים הזדמנה לי שיחה אישית עם הרב הצבאי הראשי לצה"ל הרב שלמה גורן, והוא ברצותו להמשיך להלהיב אותי באמונת ה', סיפר לי כמה מהניסים הגדולים שקרו בימי המלחמה. אני זוכר שאחד מאותם סיפורי ניסים, גרם לי להתעוררות פנימית.

דוד טל מקבל דרגת רב סרן בצה"ל

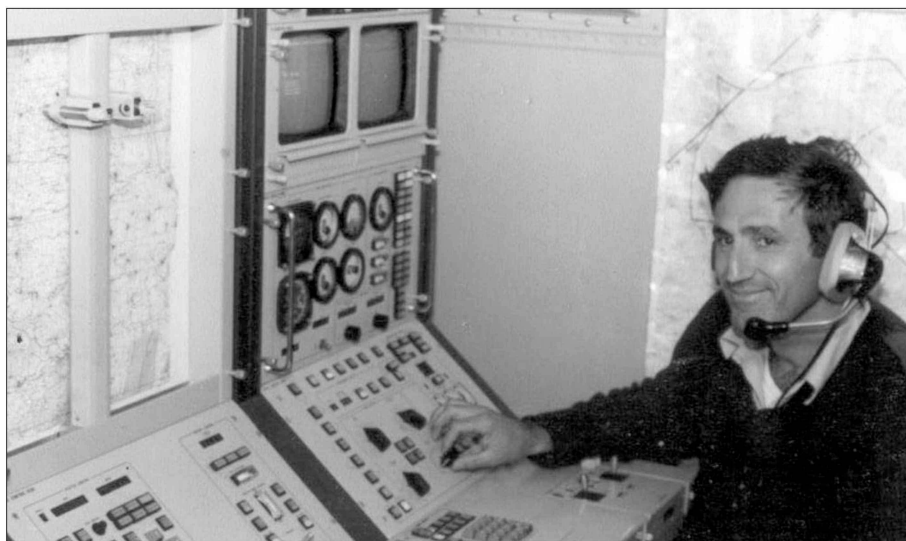
התעניינתי בספר התנייא".
מסלול ארוך ומרתק עבר ר' דוד טל במסגרת שירותו הצבאי. במשך עשרים ושש שנים הוא שירת בתפקידים חשובים, ומה שנספר פה הוא מעט מהרבה, וזאת כיון שתפקידו היה מסווג ביותר, בעיקר בכל הקשור למשימות בשטח האויב ונחשבות עד עצם היום הזה לסודיות ביותר.

לאחר שנתיים של לימוד אינטנסיבי במגמת החקלאות, ביקשו הוריו שילמד "מקצוע טוב", כלשונם. ההחלטה נפלה על בית הספר הטכני של חיל האוויר בחיפה.

בעקבות הידיעות שרכש שם, עם גיוסו לצה"ל שובץ כחשמלאי מטוסים בחיל האוויר. מסירותו של ר' דוד למשימות

אבל את בית הכנסת הייתי פוקד רק בחגי ישראל, ותו לא".

המפגש הראשון שלו עם החסידות היה בעודו נער צעיר לימים. באותם ימים לא היה מבחר של ערוצי רדיו, וההורים שמעו בקביעות את 'קול ישראל'. "באחד הערבים, שמעתי לפתע מישו ברדיו מדבר בנינוחות ובנעימות, קורא ומפרש. נמשכתי להקשיב לדברים, ולמרבה הפלא הבנתי הרבה מן התוכן, למרות שהיו אלו דברי תורה שלא הורגלתי אליהם. לאחר מכן התברר לי כי היה זה שיעורו של החסיד הרב נחום גולדשמיד שמסר את שיעורו הקבוע בספר התנייא בלשון קלה ומובנת. מאז הייתי מאזין קבוע של השיעור השבועי. כך למרבה האבסורד, הייתי ללא כיפה וציצית אבל

"העיניים של ישראל". דוד טל מנווט את מערכות המזל"ט בעת מעופו

"הסיפור הזה מפי הרב הראשי לצה"ל, שחקוק בראשי עד היום, גרם לי מחשבות רבות – אולם אלו טרם הגיעו להבשלה ומימוש לחיים של תורה ומצוות", אומר ר' דוד

וכך הוא סיפר:

"באחד מימי המלחמה, פגע פגז ישרי בטנק בחזית הירדנית. הטנק החל לבעור מבפנים והחיילים שבתוכו ניסו להימלט על נפשם, אבל למרבה חרדתם התברר להם שידית הפתיחה בכיפת המפקד, התעקמה ואין אפשרות לפותחה. החיילים ידעו כי כל הטנק מלא פגזים ובעוד שניות ספורות כל הטנק יהפוך למאכלת אש. באותם רגעים של פחד ואימה, החל מפקד הטנק, קיבוצניק כבן עשרים, לזעוק מקירות ליבו "שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד". שניה לאחר מכן הועף צריח הטנק והחיילים נמלטו מהטנק כמה שניות לפני ההתפוצצות הגדולה. התברר כי פגז נוסף פגע בצריח הטנק והוא אשר גרם להצלתם המופלאה... לאחר מכן סיפר מפקד הטנק כי הוא גדל כל השנים על ברכי האינדואולוגיה הקיבוצית, אולם ברגע האמת ידע כי יש בורא לעולם, ומעומק לבו הוא קרא את הזעקה היהודית הנצחית.

"הסיפור הזה מפי הרב הראשי לצה"ל, שחקוק בראשי עד היום, גרם לי מחשבות רבות – אולם אלו טרם הגיעו להבשלה ומימוש לחיים של תורה ומצוות", אומר ר' דוד.

לאחר מלחמת ששת הימים הוחלט בחיל האוויר לקנות מטוסים נוספים, בעקבות נפילתם או יושנם של מטוסים שהיו באותה עת. חיל האוויר הזמין מצרפת מטוסי תקיפה, אולם לאחר שאלו היו מוכנים, הטילה לפתע צרפת אמברגו נשק על ישראל.

הצורך במטוסים היה דחוף, ובחיל האוויר הוחלט להוציא את המטוסים מצרפת בכל מחיר ובכל דרך. "כך זכיתי להשתתף במבצע בו הוברחו המטוסים מצרפת", אומר ר' דוד. "שלושה חודשים שהייתי בצרפת, ובכל אותה תקופה תכננו מבצעי הברחה נועזים ומקוריים במיוחד.

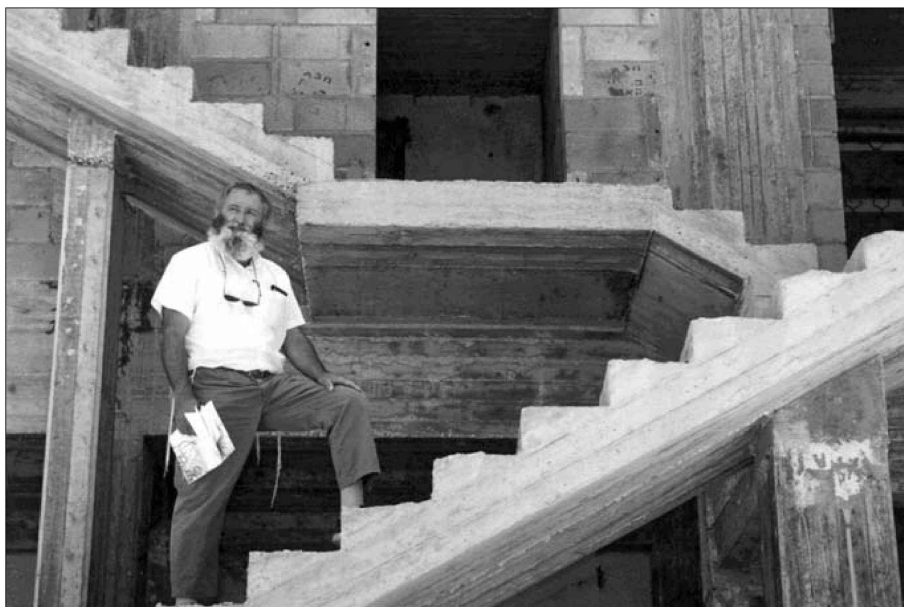
"באחד הימים ביקשו הנציגים הישראליים לערוך טיסת מבחן לאחד המטוסים. כשהטייס היה באוויר, הוא הודיע לפתע על "תקלה" במטוס. תוך כדי הודעות כאלו ואחרות, נחת המטוס ברומא שבאיטליה, ומשם המריא לישראל.

מטוסים נוספים, אני וחבריי הטכנאים פירקנו לחלקים, תוך העלמת עין מסוימת מצד מפקדים בחיל האוויר הצרפתי. הסתמכנו במקצת על ההערכה העצומה שמפקדי חיל האוויר הצרפתי רחשו באותם ימים לחיל האוויר הישראלי בעקבות ההצלחה של מלחמת ששת הימים. באחד

הלילות הם הותירו את השערים פתוחים, ואנחנו דאגנו לפרק את המטוסים ולהעביר את החלקים בדרך כלשהי לישראל, פה הם הורכבו שוב".

במלחמת יום הכיפורים נשלח ר' דוד לחצי האי סיני, שם שימש בתפקיד ראש צוות חילוץ והיה אחראי על צוות טכנאים שעמלו יומם ולילה לתקן את המטוסים שנפגעו בקרבות העזים. "ביום כיפור ישבתי בבית הכנסת במקום מגורי שבקרית מוצקין. אני יושב בתפילת שחרית ושומע רכבים נוסעים מכיון כביש חיפה-עכו הסמוך לבית הכנסת. חשבתי לעצמי שאולי יש שניים שלושה רכבים, אבל בהמשך הבחנתי כי הרכבים לא פוסקים. שאלתי את עצמי 'מה קרה לו לעם היהודי ביום כיפור?' כשהחלו צפירות עולות ויורדות שבישרו על תחילתה של המלחמה, הבנתי הכל. סיימנו

"ביום כיפור ישבתי בבית הכנסת במקום מגורי שבקרית מוצקין. אני יושב בתפילת שחרית ושומע רכבים נוסעים מכיון כביש חיפה-עכו הסמוך לבית הכנסת. שאלתי את עצמי 'מה קרה לו לעם היהודי ביום כיפור?'"

ר' דוד טל על רקע בית כנסת חב"ד במגדל העמק ההולך ונבנה

בזכות שמירת שבת

כשביקשנו לקבל שטח בתמרת, נערכה הגרלה בין הקונים על השטחים. אני אישית התעניינתי בשטח מסויים, אולם כיון שנערכה הגרלה והעולה בגורל ראשון הוא גם הבוחר ראשון את השטח הרצוי לו, קיוויתי בסתר לבי שאצליח לקבל את השטח בו ביקשתי להתגורר.

אלא שכל האשליות התפוגגו ביום אחד. הסתבר לי כי ההגרלה נקבעה לשבת!... ניסיתי לדבר עם האחראים להזיז את תאריך ההגרלה, אך ללא הועיל. הודעתי לממונים שאני לא אשתתף בהגרלה כיון שהיא מתקיימת בשבת. בתגובה לדבריי הודיעו לי הממונים כי אני אהיה אפוא אחרון ברשימה. התפללתי וקיוויתי לטוב.

במוצאי שבת התקשר אלי הממונה על ההגרלה, ובהתרגשות לא נסתרת סיפר לי שהשטח אותו רציתי כל כך, לא נבחר על ידי אף אחד מאלו שעלו בהגרלה, והוא נשאר שמור עבורי...

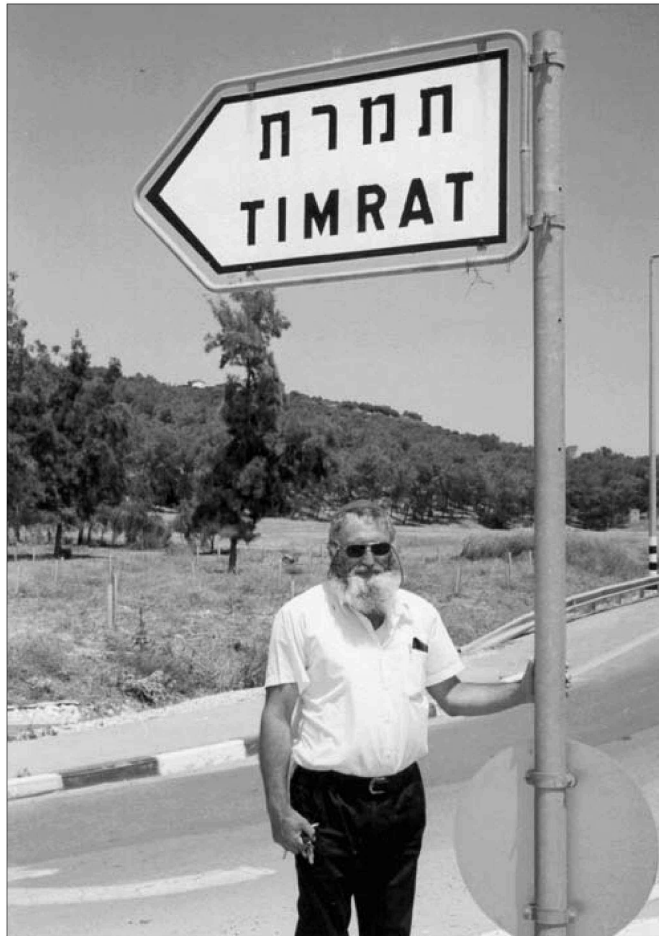
במערכות הצילום, שהיוו כלי חשוב בידי צה"ל לצבירת ידע על צבאות האויב הערבי במדינות שכנות ורחוקות. רבות מהמשימות היו קשות ומורכבות, והן עדיין ישארו לוטות בערפל עוד שנים רבות. הוא אישית פיקד על כל מטוס ביון שיצא לפעולה, כאשר היה עליו להמתין בבסיס עד שובו של המטוס בשלום, גם אם מדובר בשעות הקטנות של הלילה.

שלוש שנים שירת בתפקיד, ואז נשלח ללימודים אקדמאיים במהלכם למד הנדסת אלקטרוניקה. בסיום לימודיו מונה לראש מדור מלטי"ם (מטוסים ללא טייס) ומזלטי"ם (מטוסים זעירים ללא טייס) בחיל האוויר – תפקיד אחראי, נכבד וחשוב ביותר.

"היום כבר כמעט ולא מחזיקים מלטי"ם", אומר ר' דוד, ומפרט: "מפאת גודלו (כשמונה מטרים) קשה יותר להסתירו מעין מכ"ם האויב. אם הוא נופל, השברים יוותרו בידי האויב ויהוו הוכחה לריגול. לעומתו, המזלטי"ם אינו עולה מגדול של ארבעה מטרים ומשום מידותיו הקטנות קשה לזהותו, וגם במקרה של נפילה, לא נותר ממנו כמעט כלום".

כשאנו שואלים את ר' דוד יותר פרטים לגבי המזלטי"ם, הוא לא מסכים להוסיף הרבה מעבר לידוע כבר: "מזלטי"ם הוא מטוס זעיר ללא טייס, ובצבא משתמשים בו לצורכי צילום מודיעיני בשטחי מדינות אויב. הצילום נעשה על ידי מסרטת וידאו המסדרת חי את המתרחש הרחק מעבר לגבול, לעתים מאות ק"מ. מערכת המזלטי"ם מחולקת לשניים: חלק ההסרטה שעל גבי המטוס, והחלק השני הנו מערכת הבקרה הקרקעית, המשמשת כתא הטייס ומגדל פיקוח, בו יושבים הטייס והנווט ומביאים את המזלטי"ם למקומות הנכונים.

"את המזלטי"ם החלו האמריקאים לייצר בתחילת שנות השבעים, והם היו ברמה נמוכה מאד. עשרות מליוני דולרים הושקעו בפרוייקט פיתוח המזלטי"ם, בראשו עמדתי, וכך שיכללנו את נתוני המרחק וגובה הטיסה, איכויות של צילומים, ועוד. המזלטי"ם הושבח ללא הכר, והאמריקאים עצמם החלו לקנות מישראל מערכות מזלטי"ם חדישות

בהתחלה התנגדו לבואו היום מתייעצים עמו. ר' דוד טל בפתח היישוב תמרית.

**לפתע, כמו מן השמים
'צנחו' אלינו החבדניקי"ם.
מסתבר שקבוצה של חסידי
חב"ד נסעו מיד עם צאת
הצום לעבור אזורי הקרבות
כדי לעודד את רוח
הלוחמים. הם אכן עודדו
אותנו וחילקו לנו אוכל...
החבדניקי"ם הם שהשביעו
אותי ואת חברי**

מוסף במהירות רבה, ואני רצתי הביתה, שם אמרו לי כי חיילים מהצבא חיפשו אותי. כעבור שעה קלה מצאתי את עצמי יושב בהסעה צבאית יחד עם עוד חיילים רבים אחרים.

"הוצבתי בבסיס חיל האוויר באל עריש, שם קיבלנו את המטוסים שנפגעו בקרב. כאמור, שימשתי כראש צוות שטיפל בתיקון המטוסים. העבודה היתה מסביב לשעון. גם כשהסתיים הצום, איש מאתנו לא חשב על האוכל. הלחץ היה נורא. משעה לשעה זרמו הידיעות הקשות על אבדות של מטוסים וטייסים בקנה מידה שאיש לא שיער קודם לכן.

עברו כמה שעות מסיום הצום וכבר הרגשתי שאני רעב. אוכל כמעט ולא היה, כיון שהצבא נתפס לא ערוך בעליל. ולפתע, כמו מן השמים 'צנחו' אלינו החבדניקי"ם. מסתבר שקבוצה של חסידי חב"ד נסעו מיד עם צאת הצום לעבור אזורי הקרבות כדי לעודד את רוח הלוחמים. הם אכן עודדו אותנו וחילקו לנו אוכל... החבדניקי"ם הם שהשביעו אותי ואת חברי.

"עברו כמה ימים, ושוב החבדניקי"ם הופיעו והפעם עם ארבעת המינים. באותם ימי מתח וחרדה הרגשתי קרבה יתרה לחבדניקי"ם, שעד אז כמעט ולא ידעתי עליהם. התרגשתי מאוד מהיוזמה הברוכה שלהם, ומשיחותיי איתם".
זה היה צעד נוסף בהיכרותו של ר' דוד עם חסידי חב"ד.

בשנת תשל"ו מונה ר' דוד לראש אגף צילום בבסיס חיל האוויר בחצור. עשרות חיילים עבדו תחת פיקודו. משימתם העיקרית היתה – הכנת מכשור לצילום במדינות אויב, באמצעות טיסות ביון. המטוסים טסו עם מצלמות וידיאו משוכללות לעבר מטרות שיעדו להם, שם הפיקו צילומים שהתקבלו לאחר מכן ביחידתו של ר' דוד. הוא עצמו היה מפתח את הסרטים הסודיים ומפענחם, ומעבירם לידי יחידות מודיעין שונות. הגיזרה עליה היה מופקד, היתה מעל שטחי ירדן, ולעתים גם מעבר לה – עירק.
שלוש שנים רצופות עסק ר' דוד

ר' דוד טל על רקע 770 - בית משיח

ישב במערכות הקרקעיות ועקב אחר מבצעים שונים שנערכו בלב שטח האויב הלבנוני. "באותם ימים 'ביליתי' שעות רבות בתוך ה"קרונות", הלא הם מערכות ההפעלה של המזלטיים. שיניתי מערכות ופתרתי בעיות.

● **אלו בעיות יכולות לצוץ לפתע?**

"אינספור. תמרונים, רוחות, כיוונים שונים. קרה לפעמים שמזל"ט נגמר לו הדלק באמצע המשימה והיינו צריכים לחשוב איך לסיים את המבצע שלו ללא צורך להטיס מזל"ט חדש לתוך עומק שטח לבנון – דבר שיכל לקחת שעות נוספות ויקרות. בעיות כאלו ואחרות הייתי צריך לפתור בו במקום".

● **תפקיד עם אחריות רבה. מה המריץ אותך להיכנס לזה?**

"באותם ימים הרגשתי הערכה רבה לתפקידים החשובים שעשיתי. זה לא היה רק לשבת במשרד הממוזג של ראש אגף צילום, או ראש מדור מזלטיים. לעיתים מדובר היה בעבודה מסביב לשעון. בימי מלחמת שלום הגליל הייתי מסיים את העבודה בשעות הקטנות של הלילה והולך לישון לשעות ספורות וממשיך מיד בעבודה. זו היתה אחריות כבדה, וידעתי שבמובן מסוים אני משמש כיעיניים של צה"ל, ובעצם של הארץ כולה".

במהלך המלחמה הוא נפגש שוב עם

טופח על מנת להטפח

שמונה חודשים לאחר שר' דוד החל לעשות את דרכו לחיי תורה ומצוות, כבר הספיק להדביק עוד יהודי בדרכו. על כך הוא מספר בקול נרגש:

"גידי הוא תושב תמרת. הוא הגיע ליישוב יחד עם חברתו לחיים לאחר שחזר מטיול ארוך בהודו. במהלך הטיול עשה היכרות עם כל הדתות והכתות האפשריות. עם הגיעו ארצה החל להתאמן ללהטוטי קרקס. באחד הימים פגשתי אותו והצעת לי לו לבא להתפלל בליל שבת בבית הכנסת. הוא נענה להזמנה והגיע לבית הכנסת עם צמה ארוכה ובגדים מוזרים. למרות השוני קיבלתי אותו בכבוד רב, ואף הזמנתי אותו לסעודת שבת אצלי בבית.

"התפילה הראשונה משכה אחריה תפילות נוספות וכן סעודות שבת רבות, במהלכן שוחחנו על שמירת מצוות ולימוד התורה. הוא החל להתקרב הוא הוריד את הצמה והגיע בקביעות לתפילות בשבת.

"בשלב מסוים של אימוני הקרקס שלו, נפגע גידי והוצרך לעבור ניתוח. אמרתי לו כי מכיון שלאחר הניתוח יהיה אסור לו להתאמן במשך חודשיים, כדאי שייכנס לשיבה של העולים החדשים שלצד ישיבת "תומכי תמימים" במגדל העמק, ויתחיל ללמוד יהדות. יהי גם בהודו חיפשת דתות שונות, הנה יש לך הזדמנות להתקרב לדת שלך. תנסה. הוא הסכים להצעתי ונכנס ללמוד בישיבה.

"כיום הוא לומד בישיבת חב"ד בתל אביב וחברתו במכון אלטע שבצפת..."

לדחוף לפתח את המערכות השונות במהירות כדי שהמזלטיים יוכלו למלא את תפקידם בהקדם האפשרי".

ר' דוד שימש כראש מדור מזלטיים ומזלטיים בתקופת מלחמת שלום הגליל. באותם ימים היתה עבודה רבה. המלחמה הביאה לידי ביטוי את השלבים הראשונים של הפיתוח וההשבות השונות. הוא עצמו

ומשופרות המגיעות למרחקים גדולים ביום ובלילה.

"שש שנים עסקנו בפיתוח המזלטי, ולשם כך הושקע מאמץ אדיר של כל מחלקות התעשייה הצבאית יחד עם המדור שלי בחיל האוויר. לא היה קל, מנטלית והנדסית, לעבוד על כלי טיס זעיר. גם הצרכים עשו את שלהם, והתעורר צורך

זהו אפוא סיפורו של מנהל אגף צילום וראש מדור מזלטי"ם שהפך לחסידו של הרבי, וכיום הוא פועל להכין את סביבתו לגאולה...

שתופסק חברותם בישוב, אבל בני הזוג טל עמדו על שלהם מבלי לוותר. הם בנו שם את ביתם הגדול והחדש.

בסיום הבניה שוב החלו הלבטים לנקר, בעקבות העובדה שאין אוכל כשר במקום, ואין מקום חינוך מתאים לביתם. הם חשבו אפוא למכור את ביתם החדש, ולעבור לגור בקהילה החבדי"ית במגדל העמק. השניים כתבו על לבטיהם לרבי מה"מ, ובאגרות קודש קיבלו ברכה לרגל הכנסם לביתם החדש...

מסתבר שהרבי הועיד לבני הזוג שליחות ביישוב. בשבת הראשונה שלהם בתמרת, ימים ספורים לאחר הגעתם, הביאו בני הזוג כמה בחורים מיישיבת חב"ד במגדל העמק, ויחד עם מספר יהודים מבוגרים תושבי היישוב, ערכו מנייני תפילה שהתקיימו בבית משפחת טל. בשבת הבאה התארגן המניין באחת הכתות שבבית הספר המקומי.

בתקופה הראשונה היה ר' דוד משכים מדי שבת והולך ברגל למגדל העמק, מרחק של שעה וחצי של הליכה. לאחר התפילה היה חוזר ברגל לתמרת כדי לעשות קידוש ולסעוד סעודת שבת בבית, ומיד היה חוזר ברגל למגדל העמק לתפילות מנחה וערבית. מצב זה נמשך מספר חודשים, עד שהגיעו הימים הנוראים של שנת תשנ"ז. לתפילות החג בתמרת הגיעו רוב תושבי הישוב. ר' דוד אמר לעצמו, 'אם כולם מגיעים בימים הנוראים, יש סיכוי לארגן מניין גם ביום שבת...! הוא הרים את הכפפה, ומאז מתקיימים מניינים קבועים מדי שבת ביישוב תמרת.

"הדרך שעשינו פה היתה ארוכה", מספר ר' דוד טל. "כשבאנו לגור ביישוב היתה מלחמה נגדנו. עקרו לנו את המזוזות מפתחי הבית, הוציאו את האוויר מגלגלי הרכב, ואפילו הביאו דוקטור שירצה על ההשתלטות החרדית. זו היתה שנה קשה מאד. כשאני משווה זאת למצב של היום – אז באמת התחוללו שינויים מפליגים..."

● למה אתה מתכוון "המצב של היום"?

היום יש כאן הערכה רבה אלינו ואל מה שאנו מייצגים. יש לא מעט תושבים שמגיעים לשאול ב'אגרות קודש'. אצל משפחות רבות קבענו מזוזות בפתחי הבתים; רבים מהתושבים שולחים אלי את ילדיהם כדי להכינם לבר מצווה ולעלייה לתורה, ועוד כהנה וכהנה.

זהו אפוא סיפורו של מנהל אגף צילום וראש מדור מזלטי"ם שהפך לחסידו של הרבי, וכיום הוא פועל להכין את סביבתו לגאולה...

ברבות הימים עברו בני הזוג טל לכפר תבור, שם יצרו קשר עם הרב ישעיהו הרצל, אז רבה של כפר תבור. שעות רבות הם ישבו לשיחות נפש עם הרב הרצל ורעייתו הרבנית ע"ה.

מספרת הגב' דליה טל: "אחד הקשיים שעמדו בדרכנו, היתה התדמית החיצונית. ניסיתי לשער את תגובתן של המורות והתלמידים בבית הספר אותו ניהלתי באותה תקופה, כאשר אבוא בבוקר הראשון, ובמקום הצמה שעטרה את ראשי תופיע לה פיאה נוכרית... ידעתי שהתגובות יהיו לא פשוטות ואפילו קשות, ומכך חששתי. גם בעלי דוד חשש מתגובת הסובבים אותו לנוכח כיפה חדשה שתצוץ על ראשו. בסופו של דבר החלטתי שאני שומרת מצוות, ואם כן, אז גם בתחום החיצוני אנו חייבים להתאים את עצמנו.

"וכך נעשה המעשה. אני התחלתי ללכת עם פיאה והוא עם כיפה. זה לא היה קל עבור שנינו, אבל גם את זה עברנו בשלום..."

לאחר השלב הזה, המשכנו בני הזוג להתקדם צעד אחר צעד בשמירת המצוות, ובהתעניינות גוברת בחב"ד בכלל וברבי מלך המשיח בפרט. בחנוכה תשס"א קנה ר' דוד מגבעת וסירטוק ולבשם לראשונה בחייו. באותה תקופה נסע עם רעייתו דליה ל-770, ביקור שהותיר בהם חותם עמוק בליימחה.

לאחר כשנתיים של מגורים בכפר תבור, עברו להתגורר ביישוב גבעת אבני שבגליל התחתון, שם עמד להם לעזר בענייני יהדות השליח המקומי הרב חיים יוסף רוזנבלט, ומשם חזרו ליישוב תמרת, בו התגוררו קודם לכן. "השיבה לתמרת לא היתה פשוטה", נזכר ר' דוד, "כשתושבים שונים שמעו שאנו מגיעים, פרצה התנגדות לכך שמשפחה חרדית תגיע לגור בישוב הזה. הנהלת הישוב שלחה אליהם מכתבים, איימו עליהם

חסידי חב"ד. עמי ב'קרן' היה תצפיתן מוביל שתפקידו היה לתצפת את המטרות לפי טיסתו של המזל"ט. הלה היה עטור זקן והציג עצמו כחסיד חב"ד. אני זוכר שכשהצוות שלו סיים את העבודה שנמשכה שעות ארוכות, כולם ניגשו לאכול בחדר האוכל, ואילו הוא פתח ספר והחל ללמוד. הבעתי את פליאתי בפניו – 'הרי אתה בוודאי רעבי' והוא ענה כי יאכל לאחר מכן. רק כעבור זמן התברר לי שהוא מקפיד על אוכל מהדרין, מה שלא היה מצוי בחדרי האוכל של צה"ל. גם במפגשים הבאים הבחנתי כי בכל זמן פנוי הוא יושב ולומד. הדבר הרשים אותי מאד.

"באחד הימים פגשתי את ר' משה ברדגו. התעניינתי אצלו אם הוא חותם קבע ונשאר לשרת בחיל האוויר עוד כמה שנים נוספות. הוא השיב בפשטות כי הוא צריך לשאול על כך את הרבי. אני זוכר שהתפעלתי מהחסיד שאינו עושה צעד חשוב בחייו ללא ברכת הרבי.

"מסתבר שהפגישות האקראיות הללו, הצטברו בנפשי, ולאחר מספר שנים, כאשר כבר התקרבותי ליהדות – כל הסיפורים הללו על חסידי חב"ד הנפלאים, עשו את שלהם והבשילו להתקרבותי לחיי תורה וחסידות".

הזיק היהודי שהבהב בלבו, החל לבעור אט אט. התעניינות ורצון לידע, משכו אותו לעולמה של תורה ויהדות. יחד עם רעייתו דליה עשה את הדרך, בסיוע חסידי חב"ד ממגדל העמק שתמכו בהם כל הדרך. באותה תקופה השתתף בשיעור תורה על פרשת השבוע שמסר הרב אליעזר גבירץ מכפר גדעון. השיעור התקיים בתמרת, מקום מגוריו. "בעניין רב הקשבתי להסבריו הנפלאים על פרשת השבוע, ובלבי גמלה החלטה לשמוע כיצד קוראים את פרשת השבוע בתורה – דבר שעד אז לא ראיתי ושמעתי, כיון שביישוב שלנו לא היה מניין בשבתות.

"בהתחלה הייתי נוסע לקיבוץ נהלל הסמוך, שם שמעתי את קריאת התורה..." נזכר ר' דוד, "ידעתי שאסור לנסוע בשבת ואף סיפרתי על כך לרב גבירץ. הוא מצידו לא צעק עלי וגם לא הטיף לי מוסר בגין כך. אולי בגלל התייחסותו הנכונה, הושפעתי לטובה, ועם הזמן התחלתי ללכת רגלית לקיבוץ נהלל מדי שבת, מרחק של שלושה ק"מ כל צד".

שנתיים עברו בצורה כזאת, אבל התקדמות ממשית בחיי תורה ומצוות של בני הזוג, לא היתה.